

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa J. B.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w C.
o zapłatę ryczałtów za noclegi,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 27 kwietnia 2022 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (....)
z dnia 17 grudnia 2020 r., sygn. akt III APa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

P. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w C. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 grudnia 2020 r. oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w G. – Ośrodka Zamiejscowego w R. z dnia 24 września 2019 r. zasądającego od niej na rzecz J. B. należności z tytułu podróży służbowej (ryczałty za noclegi).

W ocenie skarżącej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bo zaskarżony wyrok błędnie interpretuje regulamin wynagradzania, jaki obowiązywał u pozwanego od stycznia 2012 do lipca 2013 r., zwłaszcza § 33 pkt 3, zgodnie z którym dieta obejmowała wszystkie koszty podróży służbowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem orzecznictwa, skarga jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna od razu, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437). Oczywiste naruszenie prawa jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej, gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości, gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

W świetle zarzutów strony skarżącej, mających świadczyć o oczywistej zasadności skargi, należy mieć na uwadze, że Sąd odwoławczy dokonał wykładni zakładowych źródeł prawa, odnosząc się do różnic między dietą a ryczałtem. Z rozważań Sądu wynika, że dieta nie obejmowała ryczałtu, bo ten z racji zapewnienia bezpłatnego noclegu w kabinie pojazdu, nie przysługiwał pracownikowi. Nadto Sąd odwołał się do okoliczności związanych ze zmianą regulaminu u pozwanego (od 12 lipca 2013 r.) i wprowadzenia wprost zapisu o prawie do spornego świadczenia.

Tak zrekonstruowana wykładnia nie pozwala na przyjęcie, że dopuszczono się elementarnych naruszeń w procesie stosowania prawa. Oznacza to, że zaskarżony wyrok jest prawidłowy i nie został oparty na skrajnych metodach interpretacyjnych, atypowych ciągach logicznych. Nie pozostaje też w opozycji do uchwały Sądu Najwyższego z 26 października 2017 r., III PZP 2/17 (OSNP 2018 nr 3, poz. 28) zgodnie z którą ryczałt za nocleg w podróży służbowej kierowcy zatrudnionego w transporcie międzynarodowym może zostać określony w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę (art. 77⁵ § 3 k.p.) w sposób mniej korzystny niż to wynika z rozporządzeń wykonawczych

wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p. Jeżeli pracodawca ustali taki ryczałt, to sąd ma prawo (obowiązek) szacunkowo badać, czy przyjęty jego pułap daje kierowcy realną możliwość zaspokojenia potrzeb noclegowych w godnych i regenerujących jego organizm warunkach. Przy ustalaniu należnej kwoty trzeba uwzględnić indywidualne okoliczności sprawy, a gdy ściśle ustalenie wysokości żądania nie jest możliwe lub nader utrudnione, sąd ma prawo skorzystać z rozwiązania przewidzianego w art. 322 k.p.c. Wątek ten dotyczy jednak pozytywnego działania pracodawcy i ustalenia ryczałtu w zakładowych źródłach prawa, a tego w sprawie – co ustaliły sądy – nie było, co też czyni bezzasadnym argument o naruszeniu art. 65 § 2 k.c., zwłaszcza w przypadku systemowego spojrzenia na przepisy zakładowe.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że strona skarżąca nie zdołała wykazać, że istnieje potrzeba merytorycznego rozpoznania jej skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.